

**FLAVIUS JOSEPHUS “THE ANTIQUITIES OF THE JEWS” ADLI ESERİNE
GÖRE DÜNYANIN YARATILIŞI VE YAHUDİLER**

*** Mehmet Duran AĞRI**

**** Güliz ARSLANYÜREK**

***** Süleyman DURGUN**

****** Mehmet NUR**

Atıf Bilgisi

Chicago: Mehmet Duran Ağrı, Güliz Arslanyürek, Süleyman Durgun, Mehmet Nur, “Flavius Josephus “The Antiquities Of The Jews” Adlı Eserine Göre Dünyanın Yaratılışı ve Yahudiler”, *International Journal of Eastern Mediterranean Studies*, Year: 1, (2023), Issue: 1, pp. 108-135.

Apa: Ağrı, M. D., Arslanyürek, G., Durgun, S., Nur, M. (2023), “The Antiquities Of The Jews” Adlı Eserine Göre Dünyanın Yaratılışı ve Yahudiler The Antiquities Of The Jews” Adlı Eserine Göre Dünyanın Yaratılışı ve Yahudiler”, *International Journal of Eastern Mediterranean Studies*, Year: 1, Issue: 1, pp.108-135.

Özet

Eserin girişinde muhtemelen çevirmenin bir notu vardır ve bu notta: “Josephus Flavus, yirmi kitaptan oluşan Yahudi Eski Eserleri, adlı eserini Yahudi Savaşları olumlu karşılandıktan sonra yazmıştır. Risale, büyük savaşın patlak vermesine kadar Yahudilerin tarihini kapsar. Kaynakları, değerini dengesiz ve bazen doğrulanamaz kılma hususunda benzersizdir. Eser, birçok efsanevi eklemeler içeren kutsal yazılara dayanmaktadır. MÖ 175 ile 135 arasındaki dönem Maccabees ile paralellik gösterir, Strabon'un Histories adlı kayıp eseri, Şamlı Nicolaus ve Livy de dahil olmak üzere diğer kaynaklarla desteklenir. Herod'un saltanatı, Nicolaus'un Tarihi'nden ve şu anda kayıp olan Kral Herod'un Hatıraları adlı kitaptan sonra detaylandırılmıştır. Yüksek rahiplerin hikayesi muhtemelen Yeruşalim'deki resmi belgelerden alınmıştır. Josephus'un dahil ettiği Yahudiler lehine Roma kararnamelerinin kopyaları oldukça değerlidir. Eski Eserler muhtemelen MS 93'te, yazarın yaşınının 56. yılı olan Domitian'ın on üçüncü yılında yayınlanmıştır.” ifadeleri yer almaktadır.

Bu makalede ise Flavus Josephus'un ilk kitabından “Dünyanın Yaratılışı ve Yahudiler” kısmından bir alıntı yapılmış ve bununla kitabı okumak veya değerlendirmek isteyenlere küçük de olsa bir yol çizilmeye çalışılmıştır.

* Okul Müdürü, Değirmen Yolu Abdülkerim Yiğitdöl Ortaokulu, mehmetbote17@hotmail.com, Orcid: [0009-0008-0222-7424](https://orcid.org/0009-0008-0222-7424)

** Okul Müdürü, Vilayetler Hizmet Birliği Okulu, g_aslanyurek@hotmail.com, Orcid: 0009-0003-3938-8217

*** Okul Müdürü, Defne Subaşı Mehmet Akif Ortaokulu, sdurgun31@gmail.com, Orcid:0009-0001-9235-9373

**** Okul Müdürü, Nimet Fahri Öksüz, memetnur@gmail.com, Orcid: 0000-0002-9689-8622

Anahtar Kelimeler: Flavus Josephus, Antik, Yahudi, İbrahim, Lut, İshak, İsmail, Arap.

Abstract

There is probably a translator's note at the beginning of the work, which reads: "Josephus Flavus wrote his twenty-volume work of Jewish Antiquities, after the Jewish Wars had been favorably received. The treatise covers the history of the Jews until the outbreak of the great war. Its sources are unique in making its value unstable and sometimes unverifiable. Up to Nehemiah the account is based on scriptures with many legendary additions. The period between 175 and 135 BC parallels the Maccabees, supplemented by other sources including Strabo's Histories, Nicolaus of Damascus and Livy. Herod's reign is detailed after the History of Nicolaus and the now lost book Memoirs of King Herod. The story of the high priests was probably taken from official documents in Jerusalem. Copies of Roman decrees in favor of the Jews included by Josephus are of great value. The Antiquities were probably published in 93 AD, the thirteenth year of Domitian, the 56th year of the author's life." statements are included.

In this article, an excerpt from the first book of Flavus Josephus, "The Creation of the World and the Jews", was made and a small way was tried to be drawn for those who want to read or evaluate the book.

Keywords: Flavus Josephus, Ancient, Jew, Abraham, Lot, Isaac, Ishmael, Arab.

Giriş

Yahudiler Hz. Musa'dan sonra birkaç defa yeniden doğmuşlardır. Bu yeniden doğuşların bir kısmı sürgünlerle ortaya çıkmıştır. M.Ö. 538'de başlayan Babil Sürgünü ve 1560'lı yıllarda İspanya'dan sürgün. Her iki sürgün sonrasında da Yahudiler kendi varlıklarını dünyaya kabul ettirmek ve yeniden doğuşa hazırlanmak için büyük bir değişim süreci yaşamışlardır. Ülkelerin can damarları olan tıp, eğitim, ekonomi ve diğer bir çok alanda kendi özel kurumlarını oluşturmak suretiyle yeni bir doğuş gününe hazırlanarak 19. yüzyıla ulaşmışlardır.

Yahudilerin bu bekleyişi 1800'lerin başlarında sona ermiş ve yeni bir varoluş süreci için hızlı bir hazırlık dönemine girilmiştir. 19. Yüzyılın başlarında kurulan Siyonist teşkilat Babil'e ve akabinde de Kudüs'e dönüşün yollarını açacak anahtarları tek tek ele geçirmek için büyük bir mücadele vermeye başlamıştır. Yahudilerin bu son doğuş hazırlıkları Batı'da imparatorlukların güçlendiği, doğuda ise giderek cılızlaştığı bir döneme rast gelmiştir. Bu sebeple Yahudiler kendi ekonomik güçlerini Batı'da güçlenen veya Siyonistler tarafından güçlendirilen imparatorlukların emrine vermek suretiyle iki bin yıldır özlemle bekledikleri vaad edilmiş topraklara dönüşü gerçekleştirmek istemişlerdir. Bu istek tarihin yeniden

tecellisi olarak yazım sanatıyla beraber gelişmiş ve yeni bir güç kazanmıştır. Bu gücün temsilcilerinden biri olan Flavus Josephus gibi yazarlarla Yahudiler yeniden doğuşun sebeplerini ortaya koyan eserler vücuda getirmeye başlamışlardır. Bu eserler arasında Johannes Jacop'un Yahudilerin Medeniyete Katkıları kitabını da saymak gerekir ki, bu kitap Yahudilerin dünya tarihine yeni bir dönüşünün simgesi olarak da görülmüştür.

Yahudi yayın organları bu tür eserler ile Yahudiliğin köklerini ve dünyanın doğu kesiminde var olan haklarını, dünyadaki büyük bilgi birikimine yapmış oldukları hizmetleri ve bu hizmetlerin ana sebebinin de Kudüs'e ve dolayısıyla Filistin topraklarına yeniden doğuş olduğunu açıkça yazmaya başlamışlardır. Bunu yaparken ülkeleri buna zorlayacak tedbirler almaktan, bu uğurda Yahudi vatandaşları dahi feda etmekten geri durulmamış, hatta bu konuda şehitler vermeyi de göze almışlardır. Bu son yeniden doğuşun bir provası olarak görülen yeniden diriliş, özellikle Batılı ülkeleri Yahudilere Filistin ve Kudüs'ü vermek yönünde adeta zorlamaktadır.

Flavus Josephus da eserini ortaya koyarken bu zorlamanın sebeplerini yaratmaya çalışmakta, yazdığı eser ile dünyanın kuruluşunda aslında Yahudilerin büyük hizmetler yaptığının altı çizilmekte ve Tanrı ile Yahudilerin nasıl bir ilişki içerisinde olduklarını, bunun bir sonucu olarak da Tanrı'nın Yahudileri diğer bütün milletlerden neden üstün tuttuğunun emarelerini göstermeye çalışmaktadır.

Flavus Josephus'a göre Dünyanın Yapısı Ve Elementlerin Yerleşimi.

Flavus Josephus eserini yazarken kendine özgü bir üslup kullanmıştır. Bu üslup onun hikayeci tarih anlayışının bir ürünüdür. Bu sebeple o olayları doğrudan ortaya koymak ve deliller getirmeye yönelik yeni tarz üretmiştir.

Ona göre, başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Ama yeryüzü görünmeyip koyu bir karanlıkla kaplanıp yüzeyinde bir rüzgar hareket ettiğinde, Tanrı ışık olmasını emretti ve bu yapıldığında, tüm kütleyi düşündü, karanlığı ve ışığı birbirinden ayırdı. Birine gece adını verdi, diğerine de gündüz adını verdi ve ışığın başlangıcına ve dinlenme zamanına da akşam ve sabah adını verdi ve bu gerçekten de ilk gündü. Ama Musa bir gün olduğunu söyledi, nedenini şimdi bile söyleyebiliyorum, ama her şeyin bu tür nedenlerini tek başına bir incelemede vereceğime söz verdiğim için, açıklamasını o zamana kadar erteleyeceğim diyerek yukarıda bahsettiğimiz kendi tarzının delillerinin varlığına işaret etmektedir.

Ona göre Tanrı, bundan sonra ikinci gün göğü bütün dünyanın üzerine yerleştirdi ve onu diğer parçalardan ayırdı ve kendi başına durması gerektiğine karar verdi. Ayrıca çevresine kristalden bir [gök] yerleştirdi ve onu yeryüzüne uygun bir şekilde bir araya getirdi ve onu nem ve yağmur verecek ve çiy avantajı sağlayacak şekilde donattı. Üçüncü gün, çevresinde denizle birlikte karanın ortaya çıkmasına hükmetti ve aynı gün topraktan bitkiler ve tohumlar fıskırttı. Dördüncü gün göğü güneş, ay ve diğer yıldızlarla süsledi ve mevsimlerin değişimleri açıkça anlaşılabilir diye onların hareketlerini ve rotalarını belirledi. Ve beşinci günde yüzen ve uçan canlıları yarattı, ilki denizde, ikincisi havada: ayrıca onları topluluğa ve karışıma, üremeye ve türlerinin çoğalıp çoğalmasına göre ayırdı. Altıncı gün dört ayaklı hayvanları yarattı ve onları erkek ve dişi yaptı, aynı gün insanı da yarattı. Buna göre Musa, "Dünya ve içindeki her şey sadece altı günde yapıldı" diyor. Ve yedinci günün bir dinlenme ve bu tür işlemlerin emeğinden bir salıverme olduğunu, bu nedenle, o gün emeklerimizden bir dinlenmeyi kutlarız ve buna İbrani dilinde dinlenme anlamına gelen Şabat adını veririz.

Flavus Josebhus, burada bir haftanın ortaya çıkış serüvenini aslında izah etmektedir. Pazar gününün neden kutsal olduğunu ortaya koymak ister. Ona göre Allah'ın yapmış olduğu bu iş sonunda bir dinlenme ihtiyacı oluştuğunu, bu sebeple Yahudilerin de haftanın altı gününde çalışması, son yedinci gününde ise bir dinlenme günü olarak kendilerine Allah'ın bir hediyesi olduğunu söyleyerek, "Şabat" gününe delil getirmek istemektedir.

Ona göre Musa, yedinci gün geçtikten sonra felsefi olarak konuşmaya başlar ve insanın oluşumuyla ilgili olarak şöyle der: Tanrı yerden toprak aldı ve insanı şekillendirdi ve ona bir ruh ve bir can verdi. çünkü o kırmızı topraktan oluşmuştu, bir araya getirilmişti, çünkü bu tür bakir ve gerçek topraktır. Tanrı aynı zamanda canlıları erkek ve dişi türlerine göre yarattığında Adem'e de sundu. Fakat Adem'in dişi arkadaşı ve cemiyeti olmadığını, çünkü böyle yaratılmışlar olmadığını ve diğer erkek ve dişi hayvanlara hayret ettiğini görünce, onu uyuttu ve kaburgalarından birini aldı ve ondan kadını oluşturdu. Bunun üzerine Adem, kendisine getirildiğinde onu tanıdı ve kendisinden yapıldığını kabul etti. Şimdi bir kadına İbranice Issa denir ama bu kadının adı, tüm canlıların annesi anlamına gelen Havva'ydı.

Musa ayrıca, Tanrı'nın doğuda her türden ağaçla yeşeren bir cennet diktiğini söylüyor ve onların arasında hayat ağacı ve onunla neyin iyi neyin kötü olduğunu bildiği başka bir bilgi ağacı vardı. Adem ile karısını bu bahçeye getirdiğinde onlara bitkilere bakmalarını emretti. Şimdi bahçe, tüm dünyayı dolaşan ve dörde bölünmüş bir nehir tarafından

sulanıyordu. Hindistan'a koşan bir kalabalığı ifade eden Phison adlı bir nehir denize dökülür. Yunanlılar bu nehre Ganj nehri derler. Fırat da Dicle gibi Kızıldeniz'e iner. Fırat ya da Phrath adı ya bir dağılmayı ya da bir çiçeği ifade eder. Tiris veya Diglath ile hızlı olan, darlıkla ifade edilir. Geon nehri ise Mısır'dan geçer ve doğudan yükselen, Yunanlıların Nil dedikleri nehirdir.

Ona göre Tanrı, Adem ve karısına geri kalan tüm bitkilerden yemelerini, ancak bilgi ağacından sakınmalarını emretmişti. Onlara, eğer ona dokunurlarsa, bunun onların yok oluşunu kanıtlayacağını önceden bildirdi. Fakat bütün canlıların tek bir dili varken, o zamanlar Adem ve karısıyla birlikte yaşayan yılan, onların Allah'ın emirlerine itaat ederek ve mutlu mesut yaşamalarını isteyerek kiskanç bir tavır sergiliyordu. Onlara itaatsizlik ettiklerinde felakete düşeceklerini hayal ederek, kötü bir niyetle kadını bilgi ağacından tatmaya ikna etti. Onlara, o ağaçta iyilik ve kötülük bilgisi olduğunu söyledi. Hangi bilgiyi edinmeleri gerektiğinde mutlu bir hayat süreceklerini, hatta bir ilahınkinden aşağı olmayan bir hayatlarının olacağını ileri sürdü. Bu yolla kadını yendi ve onu Allah'ın emrini hor görmeye ikna etti. O ağacın tadına bakıp da meyvesinden hoşlanınca, Adem'i de ondan faydalanması için ikna etti. Bunun üzerine birbirlerine çıplak kaldıklarını anladılar ve dışarıdan görünmekten utanarak, vücutlarını örtmek için bir şeyler icat ettiler. Çünkü ağaç onların anlayışını keskinleştirdi. Böylece kendilerini incir yapraklarıyla örttüler ve alçakgönüllülikle bunları önlerine bağlayarak, neye ihtiyaç duyduklarını keşfettikleri için eskisinden daha mutlu olduklarını düşündüler. Ama Tanrı bahçeye girince, daha önce gelip onunla konuşmaya alışkın olan Adem, onun kötü davranacağını bilincinde olarak yoldan çekildi. Bu davranış Tanrı'yı şaşırttı ve bunun sebebinin ne olduğunu sordu. Daha önce bu sohbetten zevk alan ademin neden şimdi ondan kaçtığını hatta cevap vermediğini gören Tanrı, emrinin çiğnediğini anladı. Allah şöyle dedi: "Ben daha önce ikiniz için, hiçbir sıkıntı, kaygı ve can sıkıntısı olmadan nasıl mutlu bir hayat sürebileceğinizi belirledim. Zevkinize katkıda bulunabilecek her şeyin benim inayetimle, sizin kendi emeğiniz ve zahmetiniz olmadan kendiliğinden olmasını emrediyordum. Şimdi sizin bu yaptığınızla çalışarak ve özen göstererek yaşayacak ve yaşlanacaksınız. Bu sebeple de ölüm uzaklarda olmayacak. Şimdi bu iyi niyetimi kötüye kullandın ve emirlerime itaatsizlik ettin, çünkü sessizliğin erdeminin değil, kötü vicdanının belirtisidir bu yaptığın."

Adem günahının affi için ve kendisine kızmaması için Allah'a yalvardı ve yapılanların

suçunu karısına yükledi. Onun yılan tarafından aldatıldığını ve bundan dolayı bir suçlu olduğunu söyledi. Ama karısının öğütlerine zayıf bir şekilde boyun eğdiği için Tanrı onu cezalandırdı. Toprağın bundan sonra kendi kendine meyve vermemesi gerektiğini, ancak onların emeği tarafından taciz edildiğinde, meyvelerinin bir kısmını vermesi ve diğerlerini vermeyi reddetmesi gerektiğini söyledi. Ayrıca Havva'yı üreme zorluğuna ve çocuk doğurmanın keskin sancularına maruz bıraktı. Bunun nedeni, yılanın kendisini ikna ettiği aynı argümanlarla Adem'i ikna etmesi ve böylece onu felaketli bir duruma getirmesiydi. Ayrıca, Adem'e karşı kötü niyetli eğilimine kızdığı için yılanı konuşmadan mahrum etti. Bunun yanında dilinin altına zehir soktu ve onu insanlara düşman etti. Onlara, darbelerini kafasına yöneltmelerini, erkeklere yönelik haylaz planlarının bulunduğu yerin burası olduğunu ve ondan intikam almanın en kolay yolunun bu olduğunu söyledi. Allah yılanı ayaklarını kullanmaktan mahrum bıraktığında, onu yuvarlanmaya ve kendini yerde sürüklemeye zorladı. Ve Allah onlar için bu cezaları tayin ettikten sonra, Adem ve Havva'yı bahçeden başka bir yere çıkardı.

Adem'in Nesli ve O'ndan Tufana Kadar Olan On Nesil Hakkında.

Flavus'a göre Adem ve Havva'nın iki oğlu oldu: en büyüğünün adı Kabil (Cain)'di. Bu isim yorumlandığında bir sahiplik anlamına gelir: daha genç olan Habil'di, bu da üzüntü anlamına gelir. Kızları da oldu. Şimdi iki kardeş, farklı yaşam tarzlarından memnundu. Çünkü genç olan Habil doğruluğu severdi, tüm eylemlerinde Tanrı'nın hazır olduğuna inanarak erdemde üstündü ve çobanlık yapardı. Ancak Kabil, yalnızca başka açılardan çok kötü değildi, aynı zamanda herşeyi elde etmeye kararlıydı. O, önce toprağı sürmeyi başardı. Aşağıdaki olayda kardeşini öldürdü:—Tanrı'ya kurban kesmeye karar vermişlerdi. Şimdi Kabil, dünyanın ve hayvancılığının meyvelerini getirdi, ama Habil süt ve sürülerinin ilk meyvelerini getirdi. Bu durum Allah'ın hoşuna gitti. Çünkü o, zemini zorlayarak elde edileni başarmıştı. Habil'in Tanrı tarafından kendisinden önce tercih edilmesine Kabil çok kızmıştı. Bu kızgınlığıyla kardeşini öldürdü ve keşfedilmeden kaçmayı düşünerek kardeşinin cesedini sakladı. Ama ne yapıldığını bilen Tanrı, Kabil'e geldi ve ona kardeşine ne olduğunu sordu. Çünkü onu günlerdir görmemişti, oysa diğer zamanlarda onları bir arada sohbet ederken gözlemlerdi. Ancak Kabil kendinden şüphe içindeydi ve Tanrı'ya ne cevap vereceğini bilmiyordu. İlk başta, kardeşinin ortadan kaybolması konusunda kendisinin de şaşırıldığını

söyledi, ama sorunun ne olduğunu öğrenmeye karar vermesi için onu şiddetle sıkıştıran Tanrı tarafından kışkırtıldığında o, kardeşinin koruyucusu ya da bekçisi olmadığını, ne yaptığını gözlemleyen biri olmadığını söyledi. Ama karşılığında Tanrı, Kabil'i kardeşinin katili olmakla suçladı. Allah ona dedi ki, "Kendin mahvettiğin bir adama ne olduğunu bilmemene şaşıyorum." Kabil de Allah'a kurban sunmak karşılığında uygulanacak gazabında aşırı olmaması için yalvardı. Allah da bu yalvarma nedeniyle ona [ölüm] cezasını uygulamadı. Ama onu lanetledi ve yedinci nesildeki soyunu tehdit etti. Onu da karısıyla birlikte o topraklardan kovdu. Ve dolaşırken vahşi hayvanların arasına düşüp bu şekilde mahvolacağından korktuğu zaman, Tanrı ona böylesine melankolik bir şüphe beslememesini başına gelebilecek kötülüklerden korkmadan tüm dünyayı dolaşmasını emretti.

Kabil bu izin üzerine birçok ülkeyi dolaştıktan sonra, karısıyla birlikte Nod adında bir şehir kurdu ve bu sözde bir yerd ve orada meskenini kurdu. Burada da çocukları oldu. Ancak cezasını ıslah için değil, kötülüğünü çoğaltmak için kabul etmişti. Çünkü komşularına zarar vermek zorunda kalacak olsa da kendi bedensel zevki için olan her şeyi elde etmeyi amaçlıyordu. Ev maddesini yağma ve şiddet yoluyla çok zenginlikle artırdı. Soygun yoluyla zevk ve ganimet elde etmek için tanıdıklarını heyecanlandırdı ve insanların kötü yollara giden büyük bir lideri oldu. Ayrıca, daha önce erkeklerin yaşadığı bu basit yaşama bir de değişiklik getirdi, ölçü ve ağırlıkların hakimi oldu. Onlar bu tür sanatlardan hiçbir şey bilmeden masumca ve cömertçe yaşarken, o dünyayı kurnazların yaşadığı bir dünyaya çevirdi. Her şeyden önce topraklarla ilgili sınırlar koydu. Bir şehir inşa etti ve onu surlarla güçlendirdi. Ailesini burada bir araya gelmeye zorladı ve o şehre en büyük oğlu Enoch'un adını verdi. Şimdi onun soyundan gelen Yered, Hanok'un oğluydu. Oğlu Malaliel olanın oğlu Mathusela ve onun oğlu ise Lemek'ti. Silla ve Ada adlı iki eşinden yetmiş yedi çocuğu oldu. Ada'nın o çocuklarından birinin adı Cebel'di. Cebel, çadırlar kurdu ve bir çoban hayatını sevdi. Ama onunla aynı anneden doğan Jubal müzikle uğraştı ve Zebur ve Arpı icat etti. Ancak diğer eşinden olan çocuklarından biri olan Tubal, tüm erkeklerden daha güçlüydü. övüş gösterilerinde çok uzman ve ünlüydü. Bu yöntemle bedenin zevklerine yönelen her şeyi elde etti. Her şeyden önce pirinç yapma sanatını icat etti. Lemek aynı zamanda adı Naama olan bir kızın babasıydı. Ve ilahi vahiy meselelerinde o kadar becerikliydi ki, Kabil'in kardeşini öldürmesinden dolayı cezalandırılacağını biliyordu. Bunu eşlerine bildirdi. Hayır, Adem hayattayken bile, öyle oldu ki, Kabil'in soyundan gelenler son derece kötü oldular, her biri

birbiri ardına, bir öncekinden daha kötü olarak öldü. Savaşta katlanılmaz, soygunlarda şiddetliydim ve herhangi biri insanları öldürmekte yavaş olsa da, savurgan davranışlarında, adaletsiz davranmada ve kazanç için yaralamada cesurdular.

Flavus'a göre ilk insan olan ve topraktan yaratılan Adem, [çünkü şimdi konuşmamız onun hakkında olmalı] Habil'in Kabil tarafından öldürülmesi nedeniyle kaçıp gitmesinden sonra, gelecek nesiller için endişelendi. İki yüz otuz yaşında olduğu için çocuklara yönelik şiddetli bir arzusu vardı. Bundan sonra yedi yüz yıl daha yaşadı ve sonra öldü. Gerçekten de birçok çocuğu vardı, ama özellikle Şeth (Şit) en sevdiği oğludur. Geri kalanına gelince, onları adlandırmak sıkıcı olur. Bu nedenle, yalnızca Şit'ten yola çıkanların hesabını vermeye çalışacağım.

Şit büyüdüğünde ve iyiyi ayırt edebildiği o yıllara geldiğinde erdemli bir adam oldu. Kendisi mükemmel bir karaktere sahip olduğu için, çocukları da onun erdemlerini taklit etti. Bütün bunların iyi huylu olduğu ortaya çıktı. Onlar da ölünceye kadar aynı memlekette çekişmesiz, mesut, başlarına bir musibet gelmemiş olarak mesken tuttular. Ayrıca gök cisimleri ve onların düzeniyle ilgili o tuhaf türden bilgeliğin de mucitleri oldular. İcatları yeterince bilinmeden kaybolmasın diye, Adem'in dünyanın bir zamanlar ateşin gücüyle, başka bir zamanda suyun şiddeti ve miktarıyla yok edileceğini öngörmesi üzerine iki sütun yaptılar. Biri tuğladan, öteki taştan: Her ikisinin üzerine de keşiflerini yazdılar ki, tuğla sütun selde yıkılırsa, taş sütun yerinde kalsın ve bu keşifleri insanlığa miras bıraktılar. Ayrıca kendileri tarafından dikilmiş başka bir tuğla sütun olduğunu da onlara bildirin. Bu taşlar, bugüne kadar Sıriya diyarında kaldı.

Tufana Dair: Nuh'un Bir Gemi İle Kurtarılması ve Ona inananlarla Şinar Ovasında Kurduğu Yeni Yaşam.

Flavus'a göre, Şit'in bu soyu, yedi kuşak boyunca Tanrı'yı evrenin Rabbi olarak kabul etmeye ve erdeme tam bir saygı duymaya devam etti. Zamanla sapıttılar ve atalarının adetlerini terk ettiler ve ne onlara atanan bu onurları ne Tanrı'ya verdiler ne de insanlara karşı adaleti yerine getirmekle ilgilendiler. Ama daha önce erdem için ne kadar gayret göstermişlerse, şimdi eylemleriyle iki kat kötülük gösterdiler ve bu sayede Tanrı'yı düşmanları yaptılar. Tanrı'nın birçok meleği kadınlarla birlikte oldu ve kendi güçlerine güvendikleri için adaletsiz ve iyi olan her şeyi hor gören oğulları oldu. Bu adamlar

Yunanlıların dev dediği kişilerin eylemlerine benzeyen şeyler yaptılar. Ama Nuh (Noah) bunların yaptıklarından çok rahatsızdı ve onları huylarını ve davranışlarını daha iyi yönde değiştirmeye ikna etti. Bu adamların çocukları ve evlendikleri kişiler bu tembihattan sonra o diyardan ayrıldı.

Tanrı Nuh'u doğruluğundan dolayı sevdi. Yine de diğer insanları kötülüklerinden dolayı mahkum etmekle kalmadı, aynı zamanda tüm insanlık ırkını yok etmeye ve kötülükten arınmış başka bir ırk yaratmaya karar verdi. Sonra da hayatlarını kısalttı ve yıllarını eskisi kadar değil, sadece yüz yirmi yaparak karayı denize çevirdi. Böylece tüm bu adamlar yok edildi. Ama yalnızca Nuh kurtuldu, çünkü Tanrı ona şu hileyi ve kaçış yolunu önerdi. Yüksekliği dört katlı, uzunluğu üç yüz arşın, genişliği elli arşın ve yüksekliği otuz arşın olan bir gemi yapmasını istedi. Nuh, gemiye karısı, oğulları ve eşleri ile girdi ve oradaki ihtiyaçlarını karşılamak için sadece başka erzak koymakla kalmadı, aynı zamanda geri kalanlarla birlikte erkek ve dişi olarak her tür canlı yaratıktan yedişer cinsin gemiye binmesini temin etti. Şimdi bu geminin sağlam duvarları ve bir çatısı vardı ve hiçbir şekilde suyun şiddetiyle boğulmaması için çapraz kirişlerle desteklenmişti. Böylece Nuh, ailesiyle birlikte hayatta kaldı. Şimdi o, babası Mathusela olan Lemek'in oğlu olarak Adem'den onuncu kişiydi. Yered'in oğlu Hanok'un oğluydu ve Yered, birçok kız kardeşiyle birlikte Enos'un oğlu Kaynan'ın çocukları olan Malaleel'in oğluydu. Enos ise Adem'in oğlu Şit'in oğluydu.

Tufan, Nuh'un hükmettiği altı yüzüncü yılında, Makedonların Dios, İbranilerin Marchesuan dediği ikinci ayda meydana geldi. Bu olayı anlatan kaynaklar Mısır'da bilinen yılları böyle sıralamaktaydılar. Fakat Musa, Xanthicus ile aynı olan ú Nisan'ı bayramlarının ilk ayı olarak atadı. Çünkü onları o ayda Mısır'dan çıkardı. Tanrı'nın şerefi, satış ve satın alma ve diğer olağan işlerle ilgili olarak ayların orijinal sırasını korumasına rağmen şimdi bu tufanın mezkur ayın yirmi yedinci [on yedinci] gününde başladığı söyleniyor. Bu, ilk insan Adem'den iki bin altı yüz elli altı [bin altı yüz elli altı] yıl sonrasına işaret etmekteydi. Bu zaman kutsal kitaplarımızda yazılmıştır. O zamanlar yaşayanlar, şanlı adamların hem doğumlarını hem de ölümlerini büyük bir doğrulukla not etmişlerdir.

Şit, dokuz yüz otuz yıl yaşamış olan Adem'in iki yüz otuzuncu yaşındayken doğdu. Şit, iki yüz beşinci yılında Enos'un babası oldu, dokuz yüz on iki yıl yaşadı. Yüz doksan yaşında oğlu Kenan (Cainan) doğdu. Dokuz yüz beş yıl yaşadı. Kenan dokuz yüz on yaşında iken yüz yetmiş yaşında oğlu Malaleel dünyaya geldi. Sekiz yüz doksan beş yıl yaşamış olan

Malaleel, yüz altmış beşinci yaşındayken oğlu Yared'i geride bırakarak öldü. Yared de dokuz yüz altmış iki yıl yaşadı ve yüz altmış iki yaşındayken dünyaya oğlu Hanok geldi. O da, üç yüz altmış beş yıl yaşadıktan sonra Tanrı'ya vardı. Bu yüzden onun ölümünü yazmamışlar. Hanok'un yüz altmış beş yaşında dünyaya gelen oğlu Mathusela, yüz seksen yedi yaşındayken oğlu Lemek doğdu. O da, dokuz yüz altmış dokuz yıl elinde tuttuğu hükümeti Lemek'e teslim etti. Lemek yedi yüz yetmiş yedi yıl hüküm sürdüktan sonra, yüz seksen iki yaşında dünyaya gelen oğlu Nuh'u halkın hükümdarı olarak atadı ve dokuz yüz elli yıl hükümeti elinde tuttu.

Nuh'un gemisi yola çıkmaya hazırlanınca Allah işaret verip yağmur yağmaya başladı. Sular kırk gün boyunca yerden on beş arşın yüksekliğe kadar aktı. Yağmur kesildiğinde, su ancak yüz elli gün sonra, [yani yedinci ayın on yedinci gününde] azalmaya başladı ve sonra kısa bir süre için alçalmaya başladı. Bundan sonra gemi Ermenistan'da belli bir dağın zirvesine oturdu. Nuh geminin çevresinde küçük bir kara parçası görünce gemiden çıkış için hazırlıklara başladı. Sular daha da azaldığında, dünyanın başka herhangi bir yerinde suların kuruyup kalmadığını ve gemiden çıkıp çıkamayacağını öğrenmek için bir kuzgun gönderdi. Ama kuzgun, tüm arazinin hala sularla kaplı olduğunu görünce tekrar Nuh'a döndü. Nuh bunun üzerin yedi gün sonra yerin durumunu öğrenmek için bir güvercin gönderdi. Güvercin çamura bulanmış olarak bir zeytin dalı getirince, Nuh yeryüzünün tufandan temizlendiğini öğrendi. Yedi gün daha kaldıktan sonra canlıları gemiden çıkardı. Kendisi de Allah'a kurban kesti ve arkadaşlarıyla birlikte ziyafet verdi. Sonra da hem o hem de ailesi dışarı çıktı. Ancak Ermeniler buraya [YUNANCA] İniş Yeri derler. Gemi o yere konduğu düşünüldüğünden kalıntıları bugüne kadar bölge sakinleri tarafından orada gösteriliyor.

Şimdi tüm barbar tarih yazarları bu tufandan ve bu gemiden söz ediyor. Aralarında Keldani Berosus da var. Tufanın koşullarını anlatırken şöyle devam ediyor: "Bu geminin bir kısmının Ermenistan'da, Cordyaeans dağında hala olduğu ve bazı insanların tüm parçalarını taşıdığı söyleniyor. Bu gemi parçalarını alıp götürürler ve çoğunlukla fesatları önlemek için tılsım olarak kullanırlar." Fenike Eski Eserleri'ni yazan Mısırlı Hieronymus, Mnaseas ve daha birçokları da aynı şeylerden bahseder. Şamlı Nikolas doksan altıncı kitabında onlar hakkında özel bir anlatıma sahiptir ve şöyle der: "Ermenistan'da Minyas üzerinde Barış adında büyük bir dağ var, Tufan sırasında kaçan birçok kişinin bunun üzerinde kurtulduğu ve bir gemide taşınan kişinin kıyıya çıktığı bildirildi. Keresteden geriye kalanlar uzun bir süre korunmuştur. Bu, Yahudilerin yasa koyucusu Musa'nın hakkında yazan adam olabilir."

Nuh'a gelince o, Allah'ın insanlığı yok etmeye karar verdiği için, her yıl yeryüzünü boğmasından korkuyordu. Bu yüzden yakmalık sunular sundu ve Tanrı'ya bundan sonra doğanın eski düzenli akışında devam etmesi ve artık tüm yaratık ırkının yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabileceği bu kadar büyük bir yargı getirmemesi için yalvardı. Ama şimdi kötülerini cezalandırdıktan sonra, iyiliği için geri kalanları ve şimdiye kadar böylesine şiddetli bir felaketten kurtulmanın uygun olduğuna karar verdiği kişileri bağışlayacağını düşünüyordu. Aksi takdirde sonuncular ilkinden daha sefil olacak ve tamamen kaçmalarına izin verilmedikçe diğerlerinden daha kötü bir duruma mahkum edileceklerdi. Yani başka bir tufan olması halinde ilk tufanın dehşeti ve görüntüsüne kapılmaları ve bir saniye zarfında yok edilmeleri mümkün olabilecekti. Bu sebeple Tanrı'ya kurbanını kabul etmesini ve dünyanın bir daha asla gazabının benzer etkilerine maruz kalmaması için yalvardı. Erkeklerin neşeyle yaşamaya devam etmeleri için şehirler inşa etmek ve içinde mutlu yaşamaları için izin verilmesini ve Tufandan önce sahip oldukları nimetlerin hiçbirinden mahrum kalmamaları için dua etti.

Nuh'u doğruluğundan dolayı seven Tanrı, onun dualarının tümünü kabul etti ve kirliliği bir dünyaya yıkımı getirenin kendisi olmadığını, onların bu intikamı Nuh'tan aldıklarını söyledi. Kendi kötülüklerinin hesabını görmek için onları yok etmeye karar vermişti. Oysaki, dünyaya insanları getirerek onlara yaşam verildikten sonra yok olmalarını sağlamaktansa onlara hiç yaşam vermemek daha büyük bir bilgelik örneği olurdu. "Ama" dedi, "kutsallığıma ve erdemime sundukları yaralar ve onların gelecekteki kötü eylemleri ve özellikle senin duaların beni onlara bu cezayı vermeye zorladı. Fakat herhangi bir zamanda olağanüstü bir şekilde yağmur fırtınaları gönderirsem, sağanakların büyüklüğünden korkma, çünkü su artık yeryüzünü kaplamayacak. Ancak insan kanı dökmekten sakınmanızı ve cinayet işlemekten kendinizi korumanızı ve bunu yapanları cezalandırmanızı talep ediyorum. Diğer canlılardan dilediğiniz gibi yararlanmanıza izin veriyorum. Nefsin seni yönlendirir, çünkü ben seni onların hepsinin efendisi yaptım, karada yürüyenlerin, sulara yüzenlerin ve kanları hariç, göklerde uçanların hepsinin efendisi kıldım. Çünkü hayat oradadır. Ama ben sana, yayımla öfkemi unuttuğumu gösteren bir işaret vereceğim." [burada gökkuşağı kastedilmektedir, çünkü onlar gökkuşağının Tanrı'nın yayı olduğuna karar vermişlerdir]. Ve Allah böyle söyleyip söz verince gitti.

Tufandan sonra Nuh üç yüz elli mutlu bir şekilde yaşadıktan sonra, dokuz yüz elli yıl

yaşadıktan sonra öldü. Ama eskilerin yaşamlarını bizim yaşamlarımızla ve şimdi yaşadığımız birkaç yıla karşılaştıran hiç kimse, onlar hakkında söylediklerimizin yanlış olduğunu düşünmesin. Ya da şu anki yaşamlarımızın kısalığını bir argüman haline getirin, çünkü o eskiler Tanrı'nın sevgilisiydi ve [son zamanlarda] Tanrı'nın kendisi tarafından yaratıldı. O zamanlar yedikleri yiyecekleri ömrün uzamasına daha uygun olduğu için çok uzun yıllar yaşayabilirlerdi. Ayrıca, erdemleri ve bunu astronomik bilimlerde iyi bir şekilde kullanmaları nedeniyle Tanrı onlara daha uzun bir yaşam süresi verdi. Altı yüz yıl yaşamamış olsalardı [yıldızların dönemlerini] önceden bildirme zamanını sağlayamayacak olan geometrik keşifler yapılamazdı. Çünkü büyük yıl bu aralıkta tamamlanır. Şimdi, söylediklerime, hem Yunanlılar hem de barbarlar arasından, Antik Eserler yazan herkes şahitlik edecek. Çünkü Mısır Tarihi'ni yazan Manetho ve Keldani Anıtlarını toplayan Berossus, Mochus ve Hestieus ve bunların yanı sıra Mısırlı Hieronymus ve Fenike Tarihini oluşturanlar bile burada söylediklerimde hemfikirdirler. Hesiod ayrıca ve Hecatseus, Hellanicus ve Acusilaus ve bunların yanı sıra Ephorus ve Nicolaus, eskilerin bin yıl yaşadıklarını anlatır.

Babil Kulesi ve Dillerin Karışıklığına Dair.

Nuh'un üç oğlu vardı: Sam, Yafet ve Ham. Bunların hepsi Tufan'dan yüz yıl önce doğmuşlardı. Bunlar önce dağlardan ovalara indiler ve orada yerleştiler ve sel nedeniyle aşağı yerlerden çok korkan ve bu nedenle yüksek yerlerden inmeye çok isteksiz olan diğerlerini onları izlemeye ikna etti. Şimdi ilk yerleştikleri ovaya Şinar adı verildi. Allah ayrıca, kendi aralarında fitne çıkarmasınlar, yeryüzünün büyük bir bölümünü ekip biçsinler ve bol bol meyvelerini yesinler diye, yeryüzünü tamamen insanlaştırmak için yurt dışına koloniler göndermelerini de emretti. Ama o kadar kötü eğitilmişlerdi ki, Tanrı'ya itaat etmediler. Bu nedenle felaketlere düştüler ve zamanla hangi günahı işlediklerini anladılar: çünkü çok sayıda gençle geliştiklerinde, Tanrı onlara koloniler göndermelerini tekrar öğütledi. Ama onlar, sahip oldukları refahın Allah'ın lütfundan kaynaklanmadığını hayal ederek ve içinde buldukları bolluğun asıl sebebinin kendi güçlerinin olduğunu varsayarak, ona itaat etmediler. İlahi iradeye itaatsizlikleri sebebiyle kendilerine ayrı koloniler kurmalarının emredildiğini ve bölündüklerinde daha kolay ezilebileceklerini düşündüler.

Onları böylesine bir hakarete ve Tanrı'yı hor görmeye sevk eden Nemrut'tu. Nuh'un oğlu Ham'ın torunuydu. Cesur bir adamdı ve çok güçlüydü. Onları, sanki O'nun imkanlarıyla

mutluymuş gibi inandırmakta ve bunu Tanrı'ya atfetmemeye, bu mutluluğu sağlayanın kendi cesaretleri olduğuna inanmaya ikna etti. Ayrıca, insanları Tanrı korkusundan döndürmenin başka bir yolunu görerek, onları kendi gücüne sürekli bir bağımlı hale getirmekten başka bir yol göremediği için, hükümeti de yavaş yavaş zorbalığa dönüştürdü. Ayrıca dünyayı yeniden boğmaya kalkarsa Tanrı'dan intikam alacağını da söyledi. Bunun için suların ulaşamayacağı kadar yüksek bir kule inşa ettirdi ve atalarını yok ettiği için Tanrı'dan intikam alacağını söyledi durdu.

Artık kalabalık, Nemrut'un kararlılığını izlemeye ve onu Tanrı'ya boyun eğmeyi bir korkaklık parçası olarak görmeye çok hazırды. Bunu seyretmek için de hiçbir zahmetten kaçınmadılar ve bu işi hiçbir şekilde ihmal etmeden bir kule inşa ettiler. Ama kalınlığı o kadar büyüktü ve o kadar sağlam inşa edilmişti ki, bu nedenle yüksekliği gerçekte olduğundan daha küçük görünüyordu. Su geçirmemesi için de bitümden yapılmış harçla yapıştırılmış ve yanmış tuğladan örülmüştür. Tanrı onların bu kadar çılgınca davrandıklarını görünce onları tamamen yok etmeye karar vermedi, çünkü onlar daha önceki günahkârların yok edilmesiyle daha akıllı hale gelmediler. Fakat onlarda çeşitli diller türeterek aralarını bozmuş ve bu dillerin çokluğundan birbirlerini anlamamalarına neden olmuştur. Kuleyi inşa ettikleri yere, daha önce kolayca anladıkları bu dilin karışıklığından dolayı şimdi Babil deniyor. İbraniler için Babil sözcüğüyle kafa karışıklığı kastedilmektedir. Sibyl ayrıca bu kuleden ve dilin karışıklığından şu sözlerle bahseder: "Bütün insanlar aynı dilden olduğunda, bazıları cennete yükselecekmiş gibi yüksek bir kule inşa ettiler. Tanrılar fırtınalar gönderip kuleyi devirdiler ve her birine kendi özel dilini verdiler ve bu nedenle şehre Babil adı verildi." Ama Babil ülkesindeki Şinar planına gelince, Hestiaeus şöyle dediğinde bundan bahseder: "Kurtulan rahipler Jüpiter Enyalius'un kutsal kaplarını aldılar ve Babil'in Şinarına geldiler."

Nuh'un Neslinin Hangi Şekilde Koloniler Gönderdiği ve Bütün Dünyayı Yerleştiği.

Bundan sonra dilleri nedeniyle dağıldılar ve koloniler halinde her yere gittiler ve her koloni, üzerine ışık tuttıkları ve Tanrı'nın onları götürdüğü o ülkeyi mülk edindi. Öyle ki, hem iç hem de deniz ülkeleri olmak üzere tüm kıta onlarla doldu. Gemilerle denizi aşım adalarda yaşayanlar da vardı ve bu uluslardan bazıları, ilk kurucuları tarafından kendilerine verilen adları hâlâ koruyor. Ama bazıları onları da kaybetmiş ve bazıları, orada yaşayanlar için daha anlaşılır olabilsinler diye, onlarda yalnızca bazı değişiklikleri kabul etmiştir. Ve bu

tür mutasyonların yazarları Yunanlılardı. Çünkü sonraki çağlarda güçlendiklerinde, antik çağın görkemine sahip çıktılar. [Yunanca] kulağa hoş gelen uluslara kendi aralarında daha iyi anlaşılınlar diye isimler verdiler ve sanki kendilerinden türemiş bir halkmış gibi üzerlerine uygun hükümet biçimleri koydular.

Her Ulusun İlk Sakinlerinden İtibaren Nasıl Adlandırıldığı.

Onlar aslında Nuh'un torunlarıydılar. Onuruna onları ilk yakalayanlar tarafından uluslara isimler verildi. Nuh'un oğlu Japhet'in yedi oğlu vardı. Bunlar Toros ve Amanus dağlarından başlayarak Asya boyunca Tansis nehrine kadar ve Avrupa boyunca Cadiz'e kadar ilerlediler ve ayak bastıkları, daha önce kimsenin oturmadığı topraklara yerleşerek ulusları kendi adlarıyla çağırdılar. Gomer, Yunanlıların şimdi Galatyalılar [Galls] dedikleri, ancak o zamanlar Gomeritler olarak adlandırılanları bu ulusu kurdu. Magog, kendisinden Magogitler olarak adlandırılan, ancak Yunanlılar tarafından İskitler olarak adlandırılanları kurdu. Yafet'in oğulları Yavan ve Maday'a gelince, Madai'den, Yunanlılar tarafından Medler olarak adlandırılan Madeanlar geldi ama Javan, Ionia ve tüm Greklerden türetilmiştir. Thobel, şimdi Iberes olarak adlandırılan Thobelites'i kurdu ve Mosochen, Mosoch tarafından kuruldu. X şimdi onlar Kapadokyalılar olarak anılır. Hala eski mezheplerinin gösterilecek bir işareti de var. Çünkü şimdi bile aralarında Mazaca adında bir şehir var ki, anlayabilenlere bir zamanlar tüm ulusun böyle adlandırıldığını söyleyebilir. Thiras, yönettiği kişilere de Thirasyalılar adını verdi. Ancak Yunanlılar adı Trakyalılar olarak değiştirdiler. Yafet'in çocuklarının yaşadığı birçok ülke vardı. Gomer'in üç oğlundan Aschanax, şimdi Yunanlılar tarafından Rheginians olarak adlandırılan Aschanaxians'ı kurdu. Riphath, şimdi Paphlagonialılar olarak adlandırılan Ripheanları kurdu ve Throgramma the Throgrammeans Yunanlıların kararına göre Phrygians olarak adlandırıldı. Yine Yafet'in oğlu olan Yavan'ın üç oğlundan Elisa, tebaası olan Eliseanlara isim verdi, onlar artık Aeolians adını taşımıştır. Tharsus, Tharsus'a eski Kilikya denirdi, Bunun işareti, sahip oldukları en asil şehrin ve aynı zamanda bir metropolün Tarsus olmasıdır. Cethimus, Cethima adasına sahipti. Şimdi Kıbrıs olarak adlandırılıyor ve bu nedenle, tüm adalara ve deniz kıyılarının büyük bir kısmına İbraniler tarafından Cethim adı verildi ve Kıbrıs'ta adını koruyabilen bir şehir var. Yunanlıların dilini kullananlar tarafından Citius olarak adlandırılmıştır ve bu lehçenin kullanılmasıyla Cethim adından kaçmamıştır. Ve pek çok ulus Yafet'in çocukları ve torunları tarafından ele geçirildi. Şimdi, belki de

Yunanlıların bilmediği bir şekilde bir öncül oluşturduğumda, geri dönüp neyi atladığımı açıklayacağım. Çünkü bu tür isimler burada okuyucularımı memnun etmek için Yunanlıların tarzına göre telaffuz ediliyor. Çünkü bizim memleketimizin dili onları böyle telaffuz etmez. Ama her durumda isimler aynı ve aynı sondan gelir. Burada Noeas olarak telaffuz ettiğimiz isim için, Nuh (Noah) var mı?

Ham'ın oğulları Suriye'den ve Amanos'tan gelen toprakları ve Libanus dağlarını mülk edindiler. Deniz kıyılarında ve okyanusa kadar olan her şeyi ele geçirdiler ve kendileri için tuttular. Gerçekten de bazı adlar tamamen yok olmuştur. Diğerleri değiştiriliyor ve onlara başka bir ses veriliyor, zor keşfedilecek bir ses. Yine de kayıtları eksiksiz tutan birkaç kişi var. Zaman, Ham'ın dört oğlundan Chus'un ismine hiç zarar vermedi. Çünkü onun hüküm sürdüğü Etiyopyalılara bugün bile hem kendi başlarına hem de Asya'daki bütün insanlar tarafından Chusites denir. Mesralıların hatırası da adlarında korunur. Çünkü bu [Yahudiye'de] ülkede oturan bizler, Mısır Mestre ve Mısırlılara Mestrians adını verdik. Phut aynı zamanda Libya'nın da kurucusuydu ve bölge sakinlerine kendisinden Fhutiler adını verdi. Mağribi ülkesinde de bu adı taşıyan bir nehir var. Bu nedenle, Yunan tarihçilerinin büyük bir kısmının o nehirden ve bitişik ülkeden Phut adıyla bahsettiği bilinir, ama şimdiki adı Mesraim'in oğullarından birinin adından esinlenerek verilmiştir. Bu ad Lybyos'tur. Afrika olarak da adlandırılmasının sebebinin ne olduğunu birazdan size bildireceğiz. Ham'ın dördüncü oğlu Canaan, şimdi Judea olarak adlandırılan ülkede yaşadı ve kendi adına Kenan adını verdi. Bu [dördünün] oğulları şunlardı: Sabealılar kuran Sabalar, Getuli denen Evilean'ları kuran Evilas'tır. Sabathes ise Sabathens'i kurdu. Yunanlılar tarafından Astaborans olarak adlandırılmıştır. Sabactas, Sabactens'i yerleştirdi ve Ragmus the Ragmeans'tir. Bunun da iki oğlu vardı. Bunlardan biri, Yahuda'dır. Bu, batı Etiyopyalıların bir ulusu olan Yahudalılar yerleştirdi ve onlara kendi adını verdi. Sabas'ın Sabilere yaptığı gibi, ama Chus'un oğlu Nimrod, size daha önce bildirdiğimiz gibi, Babil'de durup zorbalığa uğradı. Şimdi, sayıları sekiz olan Mesraim'in bütün çocukları, Gazze'den Mısır'a kadar olan ülkeye sahip olmuştur. Ancak sadece birinin adı Filistin'di. Yunanlılar o ülkenin bir kısmına Filistin diyorlar. Geri kalanlara, Libya'da tek başına yaşayan ve ülkeyi kendisinden Nedim, Phethrosim, Chesloim ve Cephthorim diye söz ettiren Ludieim, Enemim ve Labim'e gelince, onlar hakkında adlarından başka hiçbir şey bilmiyoruz. Çünkü aşağıda anlatacağımız Etiyopya savaşı bu şehirlerin yıkılmasının sebebiydi. Kenan'ın oğulları şunlardı: Aynı adı taşıyan bir şehir

kurmuş olan Sidonius'un yanı sıra Amathine'de oturan Yunanlılar tarafından Sidon Amathus olarak anılan Makedonlar onun soyundan birinden "Epiphania" adını almış olsalar da bölge sakinleri tarafından şimdi bile Amathe olarak anılır. Arudeus, Aradus adasına sahipti. Arucas, Libanus'ta bulunan Arce'ye sahipti. Ama diğer yedi kişi [Eueus,] Chetteus, Jebuseus, Amorreus, Gergesus, Eudeus, Sineus, Samareus için kutsal kitaplarda elimizde adlarından başka bir şey yoktur. Çünkü İbraniler şehirlerini yerle bir ettiler ve felaketleri takip eden vesileyle üzerlerine geldiler.

Nuh, tufandan sonra yeryüzü eski haline dönünce, ekin ekmeye koyuldu ve onu asmalarla birlikte diktiğinde ve meyveler olgunlaştığında ve üzümleri mevsiminde topladığında ve şarap kullanıma hazır olduğunda, kurbanlar sundu, ziyafetler verdi ve sarhoş olup uykuya daldı. ve yakışsız bir şekilde çıplak yatıyordu. En küçük oğlu bunu görünce gülererek geldi ve onu kardeşlerine gösterdi, ama babalarının çıplaklığını örttüler. Ve Nuh yapılanlardan haberdar olduğunda, diğer oğullarının refahı için dua etti, ama Ham için, kandaki yakınlığından dolayı onu lanetlemedi. Ancak refahını lanetledi ve geri kalanlar bu lanetten kurtulunca, Tanrı onu Kenan oğullarına verdi.

Nuh'un üçüncü oğlu Sam'ın Fırat'tan başlayıp Hint Okyanusu'na ulaşan topraklarda yaşayan beş oğlu vardı. Çünkü Elam, Perslerin ataları olan Elamlılar'ı geride bıraktı. Asur, Nineve şehrinde yaşıyordu. Tebaasına en talihli millet anlamına gelen Asurlular adını verdi. Arphaxad, şimdi Keldaniler olarak adlandırılan Arphaxadites'i seçti. Aram, Yunanlıların Suriyeliler dediği Aramlılara sahipti. Laud'un şimdi Lidyalılar olarak adlandırılan Laudites'i kurduğu gibi. Aram'ın dört oğlundan Uz, Trachonitis ve Şam'ı kurdu. Bu ülke Filistin ile Celesyria arasında yer alıyor. Ul, Ermenistan'ı kurdu ve Baktriyalıları topladı ve Mesalılar Mesa adı Charax Spasini oldu Sala, Arphaxad'ın oğluydu ve başlangıçta Yahudilere İbraniler dedikleri Heber'di. Heber, Yoetan ve Phaleg'in babasıydı. Ulusların çeşitli ülkelere dağılmış olduğu bir dönemde doğduğu için ona Phaleg adı verildi. İbraniler arasında Phaleg, bölünmeyi ifade eder. Şimdi Heber'in oğullarından biri olan Joctan'ın şu oğulları vardı: Elmodad, Saleph, Asermoth, Jera, Adoram, Aizel, Decla, Ebal, Abimael, Sabeus, Ophir, Euilat ve Jobab. Bunlar, bir Hint nehri olan Ganj ve ona bitişik Asya'nın bir bölümünde yaşadılar. Ve bu, Sam'ın oğulları için yeterli olacaktır.

Şimdi İbranileri ele alacağım. Babası Heber olan Phaleg'in oğlu Ragau'ydu. Nahor'un doğduğu oğlu Serug ve onun oğlu, İbrahim'in babası olan ve buna göre Nuh'tan ve tufandan

sonraki iki yüz doksan ikinci yılda doğmuş olan Terah'tı. Terah İbrahim'in yetmiş yaşında babası oldu. Nahor, yüz yirmi yaşındayken Haran'ın babası oldu. Nahor, yüz otuz ikinci yılında Serug'da doğdu. Ragau, Serug'u yüz otuzda doğurdu, aynı yaşta Phaleg'in de Ragau'su vardı. Heber, yüz otuz dördüncü yılında Phaleg'in babası oldu, kendisi yüz otuz beş yaşındaki Arphaxad'ın oğlu için sahip olduğu Sala tarafından yüz otuz beş yaşındayken doğurulmuştur. Arphaxad, Shem'in oğluydu ve tufandan on iki yıl sonra doğdu. Avram'ın Nahor ve Haran adında iki kardeşi vardı. Haran'ın bunlardan bir oğlu, Lut vardı. Kızları Sarai ve Milcha gibi.. Bunlar yeğenleriyle evlendi. Nabor, Milcha ile evlendi ve Avram, Saray ile evlendi. Şimdi, İlaran için yas tutan ve Keldani'den nefret eden Terah, hepsi Mezopotamya'daki Haran'a taşındılar. Burada Terah öldü ve o iki yüz beş yaşına kadar yaşadığında gömüldü. Çünkü insanın hayatı, Musa'nın doğumuna kadar, zaten kademeli olarak azalmıştı ve eskisinden daha kısalmıştı. Bundan sonra insan yaşamının süresi yüz yirmi yıldır. Tanrı onu Musa'nın yaşadığı süreye kadar belirledi. Şimdi Nahor'un Milka'dan sekiz oğlu vardı. Uz ve Buz, Kemuel, Hesed, Azau, Pheldas, Jadelph ve Bethuel. Bunların hepsi Nahor'un gerçek oğullarıydı. Çünkü Teba, Gaam, Tachas ve Maaka cariyesi Reuma'dan doğdular, fakat Betuel'in Rebeka adında bir kızı ve Laban adında bir oğlu oldu.

İbrahim'in Keldaniler Ülkesinden Çıkışı, Kenan, (Judea)'Da Nasıl Yaşadığı

İbrahim, kendi oğlu olmadığından, kardeşi Haran'ın oğlu Lut'u ve karısı Saray'ın erkek kardeşini evlat edindi ve yetmiş beş yaşında Keldani diyarından ayrıldı, Allahın emriyle Kenan diyarına gitti, orada oturdu ve orayı torunlarına bıraktı. Hem her şeyi anlayan hem de dinleyenlerini ikna eden, fikirlerinde yanılmayan, büyük bir basiret sahibiydi. Bu nedenle, diğerlerinin sahip olduğundan daha yüksek erdem kavramlarına sahip olmaya başladı ve o sırada tüm insanların Tanrı hakkında sahip olduğu görüşü yenilemeye ve değiştirmeye karar verdi. Çünkü o, evrenin Yaratıcısı olan tek bir Tanrı olduğu fikrini yaymaya cesaret eden ilk kişiydi ve diğer [tanrılara] gelince, insanların mutluluğuna herhangi bir şey kattıysa, her birinin bunu kendi gücüyle değil, yalnızca tayin ettiği şekilde karşıladığını ileri sürdü. Bu görüşü, hem karada hem de denizde görülebilen güneş, ay ve tüm gök cisimlerinin başına gelen düzensiz olaylardan türetilmiştir. Şöyle ki: - "Eğer [söylediyse] bu cisimlerin gücü vardı. Kendi başlarına, kesinlikle kendi düzenli hareketlerini hallederlerdi. Ama böyle bir düzenliliği korumadıkları için, bizim lehimize işbirliği yaptıkları sürece, bunu kendi

yetenekleriyle yapmadıklarını açıkça ortaya koyuyorlar. Ama onlara emredene boyun eğdikleri için, sadece ona onurumuzu ve şükranlarımızı sunmamız gerekir." Hangi doktrinler için Keldaniler ve Mezopotamya'nın diğer insanları ona karşı bir kargaşa çıkardığında, o ülkeyi terk etmeyi uygun gördü ve Tanrı'nın emri ve yardımıyla Kenan diyarına geldi ve orada yaşadı. Ve oraya yerleştiğinde bir sunak yaptı ve Tanrı'ya kurban kesti.

Berosus, babamız İbrahim'den adını vermeden bahsederken şöyle der: "Tufandan sonraki onuncu kuşakta, Keldaniler arasında doğru, büyük ve göksel bilimde yetenekli bir adam vardı." Ancak Hecatseus, ondan zar zor bahsetmekten fazlasını yapar, çünkü kendisi hakkında bir kitap yazdı ve arkasında bıraktı. Şamlı Nikolaus, Tarihinin dördüncü kitabında şöyle diyor: "İbrahim bir yabancı olarak Şam'da hüküm sürdü, Zamanı geldiğinde onu ayağa kaldırdı ve halkıyla birlikte o ülkeden de uzaklaştırdı ve o zamanlar Kenan diyarı denilen, ama şimdi Yahudiye diyarı denilen ülkeye gitti ve bu, onun soyundan gelenler çok sayıda olunca, Onun soyundan gelenleri başka bir eserde anlatıyoruz. Şimdi İbrahim'in adı Şam ülkesinde bile hâlâ meşhur ve orada onun adını taşıyan bir köy gösteriliyor: İbrahim'in Konutu."

Kenan'da Kıtlık Olması, İbrahim'in Mısır'a Gidip Dönüşü.

Kenan ülkesini bir kıtlık kapladığında ve İbrahim Mısırlıların iyi durumda olduğunu öğrendiğinde, hem onların yararlandığı bolluktan pay almak hem de Mısırlıların iyi durumda olduğunu öğrenmek için onlara gitmeye karar verdi. Rahiplerinin dinleyicisi olmak ve tanrılar hakkında ne söylediklerini öğrenmek istedi. Ya ondan daha iyi fikirleri varsa onları takip etmeyi ya da kendi fikirlerinin en doğru olduğu ortaya çıkarsa onları daha iyi bir yola dönüştürmeyi tasarlıyordu. Şimdi, Sarai'yi yanına alacağını görünce ve Mısırlıların kadınlar konusundaki deliliğinden, karısının muhteşem güzelliği vesilesiyle kralın onu öldürmesinden korkarak, şu hileyi yaptı: Erkek kardeşine eşi Sarai gibi davranmasını ve ikiyüzlü bir şekilde ona da aynısını yapması için talimat verdi. Çünkü bunun onların yararına olacağını söyledi. Şimdi, Mısır'a gelir gelmez, İbrahim'in başına geleceğini sandığı gibi oldu, çünkü karısının güzelliğinin ünü çok konuşulmuştu. Bu nedenle Mısır kralı Firavun, onun hakkında anlatılanlarla yetinmeyecek onu bizzat görmesi gerekecek ve onunla eğlenmeye hazırlanıyordu. Ama Tanrı, onun üzerine bir bela ve hükümetine karşı bir fitne göndererek onun haksız eğilimlerine bir son verdi. Ve rahiplere bu felaketlerden nasıl kurtulabileceğini

sorduğunda ona, bu sefil durumunun yabancının karısına kötü davranma eğiliminden dolayı Tanrı'nın gazabından kaynaklandığını söylediler. Sonra korkudan Sarai'ye onun kim olduğunu ve yanında kimi getirdiğini sordu. Ve gerçeği öğrendiğinde, İbrahim'e, kadının karısı değil de kız kardeşi olduğunu varsayarak, onunla evlenerek kendisiyle bir yakınlık kurmak istediği için sevgisini ona bağladığını, onu taciz etme şehveti ile hata yaptığını bildirdi. Bu yanlıştırın affı için de İbrahim'e büyük bir para hediye etti ve Mısırlılar arasında en bilgili olanlarla konuşmasına izin verdi. Bu konuşmadan sonra Mısır'da erdemi ve itibarı eskisinden daha belirgin büyük oldu.

Eskiden Mısırlılar farklı âdetlere bağlıken, birbirlerinin kutsal ve alışılmış ayinlerini hor görürken ve bu nedenle birbirlerine çok kızarken, İbrahim her biriyle görüştü ve kullandıkları akıl yürütmeleri çürüterek, herkes kendi uygulamalarıyla bu tür akıl yürütmelerin boş ve gerçeklerden yoksun olduğunu gösterdi. Bunun üzerine, o konuşmalar sırasında çok bilge bir adam ve üstlendiği herhangi bir konuda konuşurken büyük bir sağduyuya sahip biri olması, dinleyenlerin ona hayran bıraktı. Bu sadece onu anlamakta değil, diğer insanları da onu kabul etmeye ikna etmekte büyük etki sağladı. Onlara aritmetiği tebliğ etti ve onlara astronomi ilmini verdi. Çünkü İbrahim Mısır'a gelmeden önce onlar, bilginin bu kısımlarını bilmiyorlardı. Çünkü bu bilim Keldanilerden Mısır'a ve oradan da Yunanlılara geldi.

İbrahim, Kenan'a geri döner dönmez, çobanlarının sürülerini besleyecekleri otlaklarla ilgili çalkantılı davranışları nedeniyle, ülkeyi onunla Lut arasında paylaştı. Ancak, hangi toprakları alacağını seçmesi için Lut'a seçim yapma veya ayrılma seçeneğini verdi ve dağların eteğindeki alçak araziler olan diğerinin bıraktığı şeyi kendine aldı. Kendisi Mısır'ın Tunus'undan yedi yıl daha eski bir şehir olan Hebron'da yaşadı. Ama Lût ovadaki toprakları ve Ürdün nehrini, o zamanlar güzel bir şehir olan ama şimdi Tanrı'nın iradesi ve gazabıyla harap olan Sodom şehrinden çok uzak olmayan bir yere sahipti, bunun sebebinin aşağıda göstereceğim.

Sodomluların Asur Savaşıyla Yıkılışı

Asurluların Asya'ya egemen olduğu bu dönemde, Sodom halkı hem zenginlik hem de genç sayısı açısından gelişen bir durumdaydı. Bu ülkenin işlerini yöneten beş kral vardı: Ballas, Barsas, Senabar ve Bela kralıyla birlikte Sumobor ve her kiral kendi birliklerine

önderlik etti. Asurlular onlara karşı cenk ettiler ve ordularını dörde bölerek onlara karşı savaştı. Artık ordunun her bölümünün kendi komutanı vardı. Savaş başladığında, Asurlular esir oldular ve on iki yıl bu köleliğe boyun eğerek Sodomluların krallarına haraç verdiler. O kadar uzun süre haraçlarını ödemeye devam ettiler ki, ancak on üçüncü yılda isyan ettiler ve ardından komutanları Amraphel, Arioch, Chodorlaomer ve Tidal komutasındaki Asur ordusu Sodomluların üzerlerine geldi. Bu krallar tüm Suriye'yi yerle bir etmiş ve devlerin soyunu kesmişti. Sodom'a karşı geldiklerinde, kamplarını Balçık Çukurları denilen vadide kurdular, çünkü o zamanlar o yerde çukurlar vardı, ama şimdi, Sodom şehrinin yıkılması üzerine o vadi, adıyla Asphaltites Gölü oldu. Ancak, bu göl hakkında birazdan konuşacağız. Şimdi, Sodomlular Asurlularla savaşa katılınca ve savaş çok inatçı olunca, Sodomluların birçoğu öldürüldü ve geri kalanlar esir alındı. Tutsaklar arasında Sodomlulara yardım etmeye gelen Lut da vardı.

İbrahim'in Asurlularla Savaşı, Sodomlu Tutsakları Kurtarması

İbrahim onların felaketini duyduğunda, hemen akrabası Lut için korktu ve Sodomlulara, arkadaşlarına ve komşularına acıdı ve onlara yardım sağlamanın uygun olduğunu düşünerek, geciktirmedi. Aceleyle yürüdü ve beşinci gece, Ürdün'ün diğer kaynağının adı olduğu için Dan yakınlarında Asurluların üzerine düştü ve onlar kendilerini silahlandıramadan, bazılarını yataklarındayken, herhangi bir zarardan şüphelenmeden katletti ve henüz uyumamış ama kavga edemeyecek kadar sarhoş olan diğerleri kaçtı.

İbrahim onların peşinden gitti, ta ki ikinci gün onları toplu halde Şam'a ait bir yer olan Hoba'ya sürene kadar ve böylece zaferin çokluğa ve el sayısına bağlı olmadığını, ancak askerlerin çevikliği ve cesaretinin en kalabalık insan topluluklarını aştığını ve üç yüz on sekiz kişiden fazla olmayan böylesine büyük bir orduya karşı zafer kazandığını gösterdi. Hizmetkarları ve üç arkadaşı: ama kaçanların hepsi şerefsiz bir şekilde evlerine döndüler.

İbrahim, Asurlular'ın esir aldığı Sodomlular'ı kurtardıktan sonra, akrabası Lut'la birlikte barış içinde evlerine döndüler. Şimdi Sodom kralı onu, Salem şehrinin kralı Melchisedec'in onu kabul ettiği, Kral Vadisi dedikleri belirli bir yerde karşıladı. Bu isim, doğru kralı ifade eder ve tartışmasız öyleydi. Bu nedenle, Tanrı'nın rahibi yapıldı, ancak, daha sonra Salem'e Kudüs adını verdiler. Şimdi bu Melchisedec, İbrahim'in ordusunu misafirperver bir şekilde besledi ve onlara bolca yiyecek verdi. Onlar ziyafet çekerken, onu

övmeye ve düşmanlarına boyun eğdirdiği için Tanrı'yı kutsamaya başladı. İbrahim avının onda birini ona verdiği zaman, hediye kabul etti, onlar ona aitti. Ama İbrahim bunu yapmazdı, ne de bu avdan, hizmetkarlarının yediklerinden başka bir fayda sağlamayacaktı. Ama yine de savaşta kendisine yardım eden arkadaşlarına bir rol vermesi konusunda ısrar etti. İlkini adı Eschol, ardından Enner ve Mambre idi.

Allah onun faziletini övdü ve şöyle dedi: Bununla birlikte, böyle şanlı işlerinle hak ettiğin ödüllerini kaybetmeyeceksin. O cevap verdi, "Benden sonra onlardan yararlanacak kimsem yokken, bu tür ödüllere sahip olmanın bana ne yararı olacak?" - çünkü o zamana kadar çocuğu yoktu. Ve Tanrı onun bir oğlu olacağına ve soyunun çok sayıda olacağına söz verdi. Öyle ki sayıları yıldızlar kadar olmalıdır. Bunu duyunca, buyurduğu gibi Tanrı'ya bir kurban sundu. Kurbanın şekli şuydu: - Üç yaşında bir düve, üç yaşında bir keçi, üç yaşında da buna benzer bir koç, bir kumru ve bir güvercin aldı. Bundan sonra, sunağını inşa etmeden önce, yırtıcı kuşların kana susamış gibi uçtukları yerde, ilahi bir ses ona geldi ve komşularının dört yüz yıl Mısır'da olmaları gerektiğinde onun soyunun başına bela olacaklarını bildirdi. Bu süre zarfında sıkıntı çekecekler, ancak daha sonra düşmanlarını yenecekler, Kenanlıları savaşta yenecekler ve ülkelerine ve şehirlerine sahip çıkacaklar.

İbrahim, Kenan'a ait olan Ogyges adlı meşenin yakınında, Hebron kentinden çok uzak olmayan bir yerde oturdu. Ancak karısının kısırlığından rahatsız olarak, erkek torunu olabileceğini kabul etmesi için Tanrı'ya yalvardı ve Tanrı ondan cesur olmasını istedi ve onu Mezopotamya'dan çıkardığından beri kendisine bahsettiği tüm diğer faydalara, çocukların armağanı olarak ekleyeceğini söyledi. Buna göre Saray, Tanrı'nın emriyle, cariyelerinden Mısır kökenli bir kadını çocuk sahibi olmak için yatağına getirdi. Bu cariye hamileyken zafer kazandı ve sanki hükümdarlık ondan doğacak bir oğula gelecekti gibi Saray'a hakaret etme cüretini gösterdi. Ama İbrahim onu cezalandırmak için Saray'ın eline teslim ettiğinde, Saray'ın ona karşı katılığının örneklerine dayanmadığı için uçup gitmeyi başardı ve Tanrı'dan kendisine merhamet etmesi için yalvardı. Şimdi, çölde ilerlerken bir İlahi Melek onunla karşılaştı ve efendisine ve metresine dönmesini söyledi. Çünkü bu bilge tavsiyeye boyun eğerse, bundan sonra daha iyi yaşayacaktı. Çünkü bu kadar perişan halde olmasının sebebi, hanımına karşı nankör ve kibirli davranmasıydı. Ayrıca ona, Tanrı'ya itaatsizlik edip yoluna devam ederse mahvolacağını da söyledi. Ama geri dönerse, o ülkeye hükmedecek bir oğul annesi olacaktı. Bu öğütlere uydu, efendisine ve hanımına döndü ve bağışlandı. Kısa bir süre

sonra İsmail'i doğurdu, Tanrıyı işittiği şekilde yorumlanabilir, çünkü Tanrı annesinin duasını işitmişti.

Sözü edilen oğul, İbrahim seksen altı yaşındayken ona doğdu. Ama doksan dokuz yaşındayken, Tanrı ona göründü ve ona Saraydan bir oğlu olacağına söz verdi ve adının onun İshak ve ona, bu oğuldan büyük milletler ve krallar çıkacağını ve Sidon'dan Mısır'a kadar bütün Kenan diyarını savaş yoluyla ele geçireceklerini gösterdi. Ama soyunu başkalarıyla karıştırmamak için avret derilerinin etinden sünnet olmalarını ve bunun doğduktan sonraki sekizinci günde yapılmasını emretti. Sünnetin nedenini açıklayacağım başka bir yerde. Ve İbrahim, İsmail hakkında da yaşayıp yaşamayacağını soruşturarak, Allah ona çok yaşlanıncaya kadar yaşaması ve büyük milletlerin babası olması gerektiğini bildirdi. İbrahim bu nedenle bu nimetler için Tanrı'ya şükretti ve sonra kendisi, tüm ailesi ve oğlu İsmail hemen sünnet edildi. Sünnet olduğunda oğlu o gün on üç yaşındaydı, kendisi ise doksan dokuz yaşındaydı.

Tanrı, Günahlarından dolayı Sodomlular Milletini Nasıl Yok Etti

Bu sıralarda Sodomlular, zenginlikleri ve büyük servetleri nedeniyle gururlanmaya başladılar. İnsanlara karşı adaletsiz ve Tanrı'ya karşı o kadar saygısız oldular ki, ondan elde ettikleri avantajları akıllarına getirmediler. Yabancılardan nefret ettiler ve sodomitik uygulamalarla kendilerini taciz ettiler. Bu nedenle Tanrı onlara çok kızdı ve gururları nedeniyle onları cezalandırmaya, şehirlerini yıkmaya ve ülkelerinde ne bitki ne de meyve kalmayana kadar yerle bir etmeye karar verdi.

Tanrı Sodomlular hakkında bu şekilde karar verdiğinde, İbrahim Mambre meşesinin yanında çadırının kapısında otururken üç melek gördü ve onların yabancı olduğunu düşünerek ayağa kalktı ve onları selamladı. Bir eğlenceyi kabul etmelerini ve onunla kalmalarını istedi. Anlaştıklarında, hemen yemek keklerinin yapılmasını emretti ve bir buzağı kestiği zaman onu kızartıp meşenin altında otururken onlara getirdi. Şimdi yemek yeme gösterisi yaptılar ve ayrıca ona karısı Sarah'nın nerede olduğunu sordular. İbrahim içeride olduğunu söyleyince, bundan sonra tekrar gelip onu anne olarak bulacaklarını söylediler. Bunun üzerine kadın güldü ve doksan, kocası da yüz yaşında olduğu için çocuk doğurmasının imkansız olduğunu söyledi. Sonra artık kendilerini gizlemediler ve Tanrı'nın melekleri olduklarını ilan ettiler ve onlardan biri onlara çocuk ve ikisi Sodom'un devrilmesi hakkında bilgi vermek için

gönderildi.

İbrahim bunu duyunca Sodomlular için üzüldü ve ayağa kalktı ve onlar için Tanrı'ya yalvardı ve doğruyu kötüyle birlikte yok etmemesi için O'na yalvardı. Tanrı, Sodomlular arasında iyi adam olmadığını söylediğinde, çünkü aralarında böyle on kişi olsaydı, hiçbirini günahlarından dolayı cezalandırmazdı, İbrahim sustu. Ve melekler Sodomlular'ın şehrine geldiler. İbrahim'in akrabası Lût, bu yabancılara yanında konaklamayı kabul etmeleri için yalvardı. Çünkü o çok cömert ve misafirperver bir adamdı ve İbrahim'in iyiliğini örnek almayı öğrenmişti. Şimdi, Sodomlular genç adamların güzel yüzleri olduğunu ve bunun olağanüstü derecede olduğunu ve Lut'un yanına yerleştiklerini görünce, bu güzel çocukları zorla ve şiddetle eğlendirmeye karar verdiler. Lut onları ayık olmaya ve yabancılara uygunsuz bir şey teklif etmemeye, ancak onların evinde kalacakları yere dikkat etmeye teşvik ettiğinde ve eğilimlerine hükmedilemezse, bu yabancılar yerine kızlarını şehvetlerine maruz bırakacağına söz verdi, böylece utandırılmadılar.

Ama Tanrı onların küstah davranışlarından çok rahatsız oldu, öyle ki hem bu adamları kör etti hem de Sodomluları evrensel bir yıkıma mahkûm etti. Ama Lut, Tanrı'nın kendisine Sodomlular'ın gelecekte yok edileceğini haber vermesi üzerine, karısını ve henüz bakire olan iki kızını da yanına alarak gitti. Kendileriyle nişanlananlar, gitmeyi akllarından geçirmişler ve Lut'un sözlerini önemsiz bulmuşlardı. Tanrı daha sonra şehrin üzerine bir yıldırım attı ve onu sakinleriyle birlikte ateşe verdi ve daha önce Yahudi Savaşı'nı yazarken söylediğim gibi, ülkeyi benzer bir yangınla yerle bir etti. Fakat Lut'un karısı, oradan ayrılırken şehri görmek için sürekli geri dönüyordu. Tanrı ona bunu yasaklamış olmasına rağmen, ona ne olacağını çok güzel bir şekilde gösterdi ve on bir tuz sütununa dönüştürüldü. Şimdi o ve kızları küçük bir yere kaçtılar, ateşle çevrelendiler ve oraya yerleştiler, bugüne kadar oraya Zoar denir. Çünkü bu, İbranilerin küçük bir şey için kullandıkları kelimedir. Arkadaşı olmadığı ve erzak ihtiyacı olduğu için orada sefil bir hayat yaşadı.

Ama kızları, bütün insanlığın yok olduğunu sanarak babalarına yaklaştılar. Fark edilmemeye dikkat ederek. Bunu, insanlık tamamen tükenmesin diye yaptılar ve oğullar doğurdular. İhtiyarın oğlunun adı, babasından türetilen anlamına gelen Moav idi. Daha genç çıplak Ammon, bu isim bir akrabadan türetilen birini ifade eder. İlki, hâlâ büyük bir ulus olan Moabluların babasıydı. İkincisi, Ammonluların babasıydı ve ikisi de Ceyesyria'nın sakinleridir. Ve Lut'un Sodomlular arasından ayrılışı böyle oldu.

Abimelek Hakkında: İbrahim Oğlu İsmail vee Onun Nesli Olan Araplara Dair

İbrahim Şimdi Filistin'in Gerar'ına götürüldü. Sarah'yı kız kardeşi sanarak, daha önce kullandığı benzer bir taklidi kullandı. Bunu korkusundan yaptı. Çünkü o, kralı Abimelech'ten korkuyordu. Kendisi de Sarah'ya aŐık olan ve onu yozlaŐtırmaya meyilli olan Kraldı. Ama Őehvetini tatmin etmekten, Tanrı'nın başına getirdiği tehlikeli bir hastalık sayesinde alıkonuldu. Şimdi doktorları onu iyileŐtirmekten ümidini kesince uykuya daldı. Bir rüya gördü, onu yabancının karısına kötü davranmaması için uyardı ve iyileŐtiđinde, arkadaşlarına Tanrı'nın kendisine bu hastalığı, yabancıyı yaralaması nedeniyle bir ceza olarak verdiğini söyledi. Karısının iffetini korumak için, bunun için ona kız kardeşi olarak değil, meŐru karısı olarak eŐlik etti. Eğer bu kişi bir kez karısının iffetinden emin olursa, Tanrı ona gelecek zaman için lütufta bulunacağına söz vermişti. Bunu söyledikten sonra, arkadaşlarının tavsiyesi zerine, İbrahim'i çağırdı ve karısı hakkında endiŐelenmemesini ve iffetinin bozulmasından korkmamasını söyledi. Çünkü Tanrı onunla ilgilendi. Karısını herhangi bir tacize uğramadan yeniden kabul etmesi yine Tanrının isteğiyle oldu. Tanrı'ya ve karısının vicdanına baŐvurdu ve karısı olduğunu bilseydi, ilk başta ondan hoŐlanmaya hiç niyeti olmadığını söyledi. Ama, onu kız kardeŐin gibi gezdirdiğin için, benim hiçbir suçum yok. Kendisiyle barıŐık olmasını ve Allah'ın kendisini bađıŐlamasını da rica etti. Onunla devam etmeyi uygun görürse, istediği Őeye bol bol sahip olması gerektiğini, ama gitmeye karar verdiyse, onurlu bir Şekilde idare edilmeli ve oraya geldiğinde istediği her türlü malzemeye sahip olmalıydı. Bunu söylemesi zerine İbrahim, karısına akraba olduğu iddiasının yalan olmadığını söyledi. Çünkü karısının kardeşinin kızı olduğunu söyledi. Bu tür bir ikiyüzlülük olmadan yurtdiŐi seyahatlerinde kendini güvende hissetmediğini ve rahatsızlığının nedeninin kendisi olmadığını, yalnızca kendi güvenliği için endiŐelendiđini, ayrıca onunla kalmaya hazır olduğunu da söyledi. Bunun zerine Abimelech ona toprak ve para verdi ve kurnazlık olmadan birlikte yaŐayacaklarına söz verdiler. Beersheba denen belirli bir kuyuda yemin ettiler. Bu da Yemin Kuyusu olarak yorumlanabilir ve bu, ülke halkı tarafından bugüne kadar böyle adlandırılır.

Kısa bir süre sonra İbrahim'in, Tanrı'nın kendisine önceden bildirdiği gibi, Sara'dan bir oğlu oldu ve ona, Kahkaha anlamına gelen İŐhak adını verdi. Ve gerçekten de ona öyle diyorlardı, çünkü Tanrı bir oğul doğurması gerektiğini söylediğinde Sarah güldü, doğurma yaŐını geçmiŐ gibi bir Şey beklemiyordu, çünkü o doksan, İbrahim ise yüz yaşındaydı, böylece bu oğul, her ikisinin de ondalık sayıların her birinin son yılında doğdu. Ve onu sekizinci

günde sünnet ettiler ve o zamandan beri Yahudiler oğullarını bu sayıda gün içinde sünnet etme geleneğini sürdürüyorlar. Ama Araplara gelince, on üçüncü yıldan sonra sünnet ediyorlar. Çünkü cariyeye İbrahim'den dünyaya gelen uluslarının kurucusu İsmail o yaşta sünnet edildi.

Sarah'a gelince, cariyesi Hacer'den doğan İsmail'i önceleri kendi oğlundan aşağı olmayan bir sevgiyle sevdi, çünkü o hükümette başarılı olmak için yetiştirildi. Ama kendisi İshak'ı doğurduğunda, onun için çok yaşlı olduğu ve babaları öldüğünde ona zarar verebileceği için, İsmail'in onunla birlikte büyütülmesini istemedi. Bu nedenle İbrahim'i kendisini ve annesini uzak bir ülkeye göndermeye ikna etti. İbrahim ilk başta Sarah'ın bu kadar istekli olduğu şeyi kabul etmedi. Küçük bir çocuğu ve gerekli şeyleri olmayan bir kadını göndermenin en büyük barbarlık örneği olduğunu düşündü. Ama sonunda kabul etti, çünkü Tanrı Sarah'ın kararından memnun kaldı. Bu yüzden henüz kendi başına gidemediği için İsmail'i annesine teslim etti ve ona bir şişe su ve bir somun ekmek almasını ve böylece yola çıkmasını emretti. Ancak gerekli erzakları yetersiz kalır kalmaz, kendini kötü bir davanın içinde buldu ve su neredeyse tükendiğinde, ölmek üzere olan küçük çocuğu bir incir ağacının altına koydu ve kendisi yokken ölebilsin diye daha ileriye gitti. Ama bir ilahi Melek ona geldi ve ona yakınlarda bir çeşme olduğunu söyledi. Ona bakmasını ve çocuğu büyütmesini istedi. Çünkü İsmail'in korunmasından çok mutlu olacaktı. Daha sonra kendisine vaadedilen şeyin geleceği umuduyla cesaretini topladı ve bazı çobanlarla görüşerek, onların ilgisi sayesinde içinde bulunduğu sıkıntılardan kurtuldu.

Delikanlı büyüdüğünde, doğuştan Mısırlı bir kadınla evlendi ve annesi aslen kendisinden türemişti. Bu eşten İsmail'in on iki oğlu doğdu. Nabaioth, Kedar, Abdeel, Mabsam, Idumas, Masmaos, Masaos, Chodad, Theman, Jetur, Naphesus, Cadmas. Bunlar, Fırat'tan Kızıldeniz'e kadar tüm ülkede yaşadılar ve oraya Nabatene adını verdiler. Onlar bir Arap milletidirler ve hem kendi erdemlerinden hem de babaları İbrahim'in saygınlığından dolayı kabilelerine bu millettten isim verirler.

Sonuç

Flavus Joshephus, kendi milletinin dinsel duygularını öne çıkararak yazmış olduğu bu eserin genel karakterini, sapkın bir dil kullanarak, bazen diğer dinsel bilgilerle örtüşen bazen de sapıklığa düşerek peygamberlere dahi dil uzatabilen bir yöntemle oluşturmuştur. Ancak

eserin geneline bakıldığında bilinen bilgilerden çok farklı isimler, kökenler ve kuşaklardan haber veriyor olması eseri önemli kılmaktadır. Peygamberlerle ilgili ortaya attığı fikirler kutsal kitaplardaki kıssalardan esinlenilmiş olsa da, kendi ifadesiyle birleştirdiğinde büyük oranda çarpıtılmış bir bilgi yumağı sunmaktadır. Bu yönüyle bakıldığında eser son derece sakıncalı bir durum almakta olsa da iyi bir gözlemci eserin içerisinde özellikle ırklar ve dillerle ilgili bölümlerin incelenmesini kıymetli bulabilir. Bu bilginin dışında Hz. Adem ve Havva anamız hakkında da çok az doğru bilgi taşıyan bu eser, şeytanı yılan ile değiş tokuş yaptırarak Kuran-ı Kerim’de var olan bu kıssayı da kendi anlayışının bir ürünü haline getirmektedir. Bütün bu yönleriyle ele alındığında önemsiz gibi görünen bu eser, dünyanın kuruluş yıllarıyla ilgili bir çok bilgiyi günümüze taşıması, özellikle de İbranilerin diğer bir adıyla Yahudilerin ortaya çıkış serüvenini yazması açısından ilgi çekici bir kaynak olarak kullanılabilir. Eserin burada söz konusu edilen son bölümünde Hz. Lut’a kızları üzerinden iftira atıldığı dikkate alındığında, bunun aslında Arapların ortaya çıkış serüveninde, büyük ninelerinin nasıl bir günahkar olduğu yönünde ortaya attığı ve hiçbir kutsal kitapta görülmemiş “kızlar bütün dünyanın yok olduğunu zannederek babalarına yanaşıp yeni nesiller doğurduğu” iddiasıyla büyük bir iftira atması, onun Arap soyuna olan düşmanlığının bir göstergesi olarak kabul edilebilir. Hatta İbrahim’in Sara adlı bir eşi olmadığı bilindiği halde, kendi kardeşi olan Sara’yı eş aldığı iddiası ve Hz. İsmail’in doğuşu meselesini de Habil ile Kabil’in meselesine dönüştürerek, Hz. İbrahim’in İshak’ı Arap çöllerine bırakış serüvenini de bir kurgu haline getirmesi, ayrı bir sorun gibi ortada durmaktadır.

Whiston'ın çevirisi hakkında: Brian McGing'in Önsözüyle Yahudi yazar Flavius Josephus'un eserleri, Yahudiliğin ve Yahudilerin antik dünyadan günümüze kalan en önemli kayıtlarından birini temsil ediyor. En büyük tarihi girişimi olan The Jewish Antiquities, MS 66'da Roma'ya karşı Yahudi isyanının başlangıcından patlak vermesine kadar Yahudi tarihinin yirmi kitabında yer alan bir anlatıdır. -Roma karakteri; ve daha da önemlisi, isyana yol açan iki yüz yıldaki Ortadoğu meselelerine dair tek sürekli anlatımımız. Cambridge'de Lucasian Matematik Profesörü olarak Isaac Newton'un halefi olan William Whiston, Josephus'un eserlerinin ünlü çevirisini 1737'de yayınladı. Modern bölüm bölümleri sistemi eklendi. YAZAR: Yahudi yazar Flavius Josephus'un (?37 - M.S. 100) eserleri, Yahudiliğin ve Yahudilerin antik dünyadan günümüze ulaşan en önemli kayıtlarından birini temsil etmektedir. En büyük tarihi eseri olan "Yahudi Eski Eserleri", MS 66'da Roma'ya karşı

International Journal of Eastern Mediterranean Studies

REFEREED JOURNAL

2023

ISSN no: 2980-2350

Yahudi isyanının başlangıcından patlak vermesine kadar Yahudi tarihinin yirmi kitabında yer alan bir anlatımdır.

Kaynak

Flavius Josephus, *The Antiquities Of The Jews*, Çvr. William Whiston, 1667-1752, America 2001 (E-book).